Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26104
Copyright: Admont, Benediktinerstift

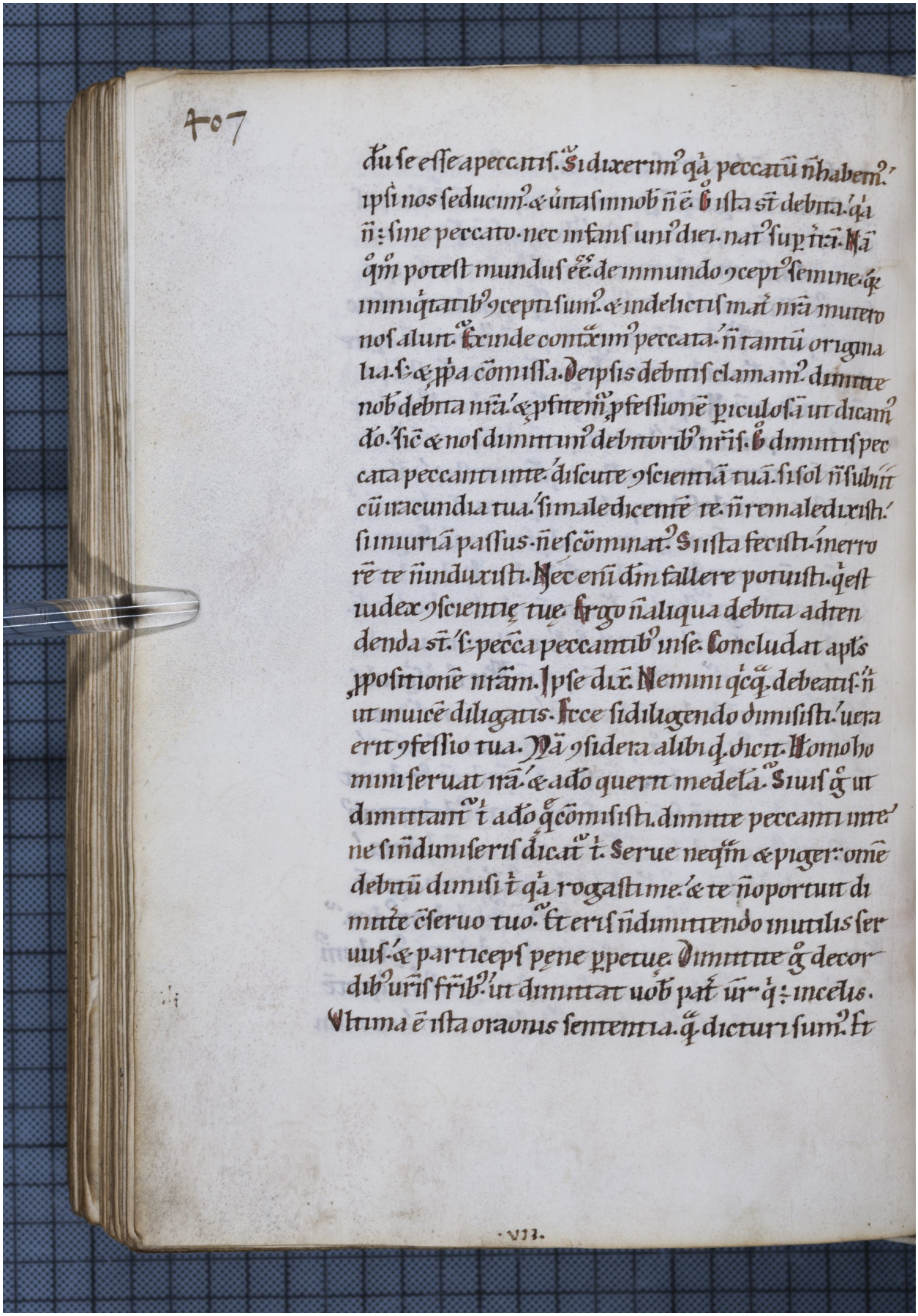

407

dñu se esse a peccatis. Si dixerimus qd̃ peccatũ ñ habemus.
ipsi nos seducimus. & ueritas in nobis ñ est. Quia ista sunt debita. qui
ñ sine peccato. nec infans unius diei. natus super terram. Nam
quomodo potest mundus esse de immundo. & ceptus semine. qui
inmundis ceptus sum. & in delictis matris nrae mutere
nos alunt. Et inde contraximus peccata. ñ tantũ originalia. sed & ppia cõmissa. De ipsis debitis clamamus. dimitte
nobis debita nrã. & ptinem ꝓfessionem piculosã ut dicamus
do. sic & nos dimittimus debitoribus nris. Quia dimittis peccata peccantibus inte. discute & scientiã tuã. si sol ñ subiit
cũ iracundia tua. si maledicentem te. ñ remaledixisti.
si iniuriã passus. ñ es comminatus. Si ista fecisti. in erro
rem te ñ induxisti. Nec enim dñm fallere potuisti. qui est
iudex & scientiæ tuæ. Ergo ñ aliqua debita adten
denda sunt. si. peccata peccantibus in se. Concludat apls
ꝓpositionem nrãm. Ipse dixit. Nemini quicq̃ debeatis. ñ
ut inuicem diligatis. Ecce si diligendo dimisisti. uera
erit & fessio tua. Nã & sidera alibi q. dicit. Homo ho
mini seruat iram. & a do querit medela. Si uis q̃ ut
dimittam̃ t a do q̃ cõmisisti. dimitte peccantibus inte.
ne si ñ dimiseris dicat̃ t. Serue neqm̃ & piger: omem
debitũ dimisi t qd̃ rogasti me. & te ñ oportuit di
mittere conseruo tuo. Et eris ñ dimittendo inutilis ser
uus. & particeps pene ꝓpetue. Dimittite q̃ decor
dibus uris frib̃. ut dimittat uobis pat̃ ur q̃ incelis.
Ultima e ista oraonis sententia. q̃ dicturi sumus. Et